

Decepció

written by Luis Javier Ruiz | 18 de juliol de 2020

En els últims anys, mesos, dies, ens ha tocat viure als catalans una època fosca i decebedora. I entengui's per catalans a tots aquells que nascuts o no a Catalunya, que senten el nostre país com a seu i únic, visquin o no visquin en el nostre territori. Perquè molts que senten la nostra nació i la nostra bandera se n'han anat a l'estranger fruit de la seva frustració i impotència en veure Catalunya aïllada i maltractada. I no em refereixo únicament als exiliats polítics arran del 1r d'octubre sinó a tots aquells que voluntàriament busquen un futur millor lluny d'aquí. Amb pesar, però lluny.

Català no és el que estrictament viu a Catalunya perquè no poden ser catalans ni considerar-se com a tal aquelles persones que estan enfonsant i desfigurant aquest país i la seva economia. Ni aquells que no han sabut integrar-se ni ho faran en la seva miserable vida. Ni aquells que diuen regir, tutelar, administrar o jutjar i el que pretenen és des de dins dinamitar i esclavitzar un poble. Català és el que plora i s'avergonyeix de veure en ple segle XXI com es vulneren diàriament els drets humans i els drets fonamentals dels ciutadans i la repressió que sofreixen aquells que sense por criden i expressen les seves idees i desitjos pacíficament per defensar la seva pàtria. L'idioma és un únic i preuat bé per als catalans però un afront i odi per als tirans i absolutistes espanyols. Cadascun de nosaltres pot fer una lectura diferent del que és i significa ser català però en essència pensem igual. I com deia a l'inici estem vivint en la foscor i la ignomínia. Dia rere dia som torpedinats i massacrats per qui ostenta el poder i les armes des de Madrid. De mil formes, algunes subtils, però en la seva majoria sense cap objecció, vergonya ni mirament. I a Europa observen i callen, còmplices absoluts d'un extermini sistemàtic de la nostra cultura i de l'anihilació i atropellament de les

nostres llibertats. Ens queda l'esperit indestructible que ens acompanya des de gairebé un mil·lenni. Però per dins ara les sensacions són amargues i desagradables. I un sentiment de fàstic comença a instal·lar-se entre molts catalans.

I encara que el fàstic per definició és la reacció en forma de vòmits o nàusees produïda pel desgrat o disgust a substàncies descompostes i/o pudents, podem dir també que és equiparable a la sensació que els catalans estem experimentant en presenciar recentment esdeveniments que escapen a la nostra comprensió i lògica. Perquè el fàstic també el provoquen persones i situacions.

Recentment es van complir 1000 dies del nostre referèndum. Un referèndum que com tots saben (tant dins com fora de Catalunya) va ser una festa de participació, reivindicació i celebració. Encara que un govern i els seus sequaços s'obstinessin a evitar-lo a cops, amb violència i repressió.

Arran d'aquella data s'ha produït una escalada de despropòsits, injustícies i vulneració total dels drets fonamentals dels ciutadans catalans des de Madrid. Amb el beneplàcit d'una Europa venuda als excessos de polítics, jutges i forces de seguretat espanyols. I el fet que uns sotmetin per la força i altres mirin a un altre costat al mateix temps no significa que no existeixi aquesta violació de drets. Diverses organitzacions internacionals ja ho van denunciar. Però com sabem no són arguments ni decisions vinculants. I en un país sense un estat de dret ni democràcia no existeix esmena possible perquè no existeix obligació de compliment.

Mentrestant, molts catalans innocents segueixen empresonats o exiliats, molts altres jutjats gradualment i altres que ho seran. És la reacció dels opressors. I no parlem de tots els perjudicis econòmics, socials, culturals i laborals que aquesta política feixista està provocant a Catalunya. Unit tot malauradament a una inoportuna pandèmia.

I malgrat això seguim endavant i amb il·lusió.

Però des de dins sembla que ens obstinem a complicar-ho més encara. I la majoria de partits catalans independentistes (haig d'anomenar-los així segons la creença que fins ara teníem) s'han posat d'acord per a agreujar la situació de setge i bel·ligerància provinents d'Espanya. Molts dels col·laboradors de l'Unilateral ja s'han fet ressò de les diferències de criteri i resposta d'aquestes formacions polítiques, i clamen al cel. Però el desori va més lluny perquè moltes veus, personalitats, agrupacions i entitats privades s'han sumat a la dispersió. Una dispersió d'idees, voluntats i capacitat per a fer un front comú al repte de la nostra independència. I d'aquesta manera retrocedim. I perdem temps. Perdem respecte. Perdem credibilitat. Perdem l'oportunitat que ens hem llaurat i forjat amb molts anys d'esforç. I estem tan a prop...

El veritable tresor i capital del nostre país el formen els gairebé tres milions de catalans ansiosos de llibertat, emancipació i sobirania. I molts s'estan cansant i frustrant. Per la falta d'unitat i afany de protagonisme demostrats pels nostres polítics.

Si a la repressió i dictadura que estem patint li sumem aquest clima de divisió, fragmentació i escassa col·laboració política interna aconseguirem que els nostres ciutadans sentin repugnància i fàstic. Fàstic a les institucions, govern i justícia espanyoles. Fàstic a la política com a mitjà d'organització de la societat al servei del ciutadà. Fàstic a la manera de gestionar l'autodeterminació per part dels representants per nosaltres triats. Fàstic per l'absència d'unitat i acord. Esperem que trobem formes i mètodes per a desencallar la situació. Però sobretot persones i polítics que serveixin als interessos dels catalans per a posar-ho en pràctica. Està comprovat que els polítics que actualment ens representen no serveixen. ¿Hem de dipositar les nostres úniques esperances en el Molt Honorable Sr. Puigdemont i el

Consell per la República?